

ΑΦΙΕΡΩΜΑ: 1999-2019, 20 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ντοκουμέντο :
Η δήλωση της Σεμοί Κιλίτς στο
MED-TV (1999)



www.rojavakurdistan.gr

Η απομαγνητοφώνηση της δήλωσης της Σεμσί Κιλίτς («Ντιλάν»), μιας εκ των αντιπροσώπων του ERNK στην Ευρώπη και εκ των συνοδών του Abdullah Ocalan στο Ναϊρόμπι, σχετικά με τα γεγονότα που οδήγησαν στην απαγωγή του Προέδρου του PKK.

Η δήλωση έγινε στο κουρδικό κανάλι MED-TV.

Φλεβάρης 1999

Ο ηγέτης του PKK έφυγε από την Ιταλία την 16^η Ιανουαρίου με βάση τις διαπραγματεύσεις και τις συμφωνίες με την ιταλική κυβέρνηση. Για μέρες, είχαμε συζητήσεις με αντιπροσώπους που στάλθηκαν κατευθείαν από τον Ντ'Αλέμα σχετικά με το μέλλον του ηγέτη μας. Είχαμε καταλήξει τότε σε ορισμένες αποφάσεις. Εργαζόντουσαν πάνω στο πώς η Ιταλία θα μπορούσε να βρει μια τρίτη χώρα όπου ο ηγέτης μας θα μπορούσε να μείνει.

Ο Ντ'Αλέμα και η ιταλική κυβέρνηση έδωσαν κάποιες υποσχέσεις. Εν τούτοις, σε αυτό το σημείο, ο ηγέτης μας δεν ήθελε να εξασκήσει περισσότερη πίεση και να δοκιμάσει την ευγένεια και την φιλοξενία της ιταλικής κυβέρνησης και του ιταλικού λαού. Συλλογιζόμενος μια πιθανή κατάρρευση της ιταλικής κυβέρνησης, ο ηγέτης μας άλλαξε γνώμη. Αποφάσισε να αφήσει την Ιταλία για λίγο, ώστε να επιτρέψει να γίνουν οι νομικές διαδικασίες που αφορούσαν το άσυλό του σε φιλική ατμόσφαιρα. Ήλπιζε ότι η κουρδική πρωτοβουλία να βρεθεί μια ειρηνική και πολιτική λύση στο κουρδικό ζήτημα, που είχε τεθεί σε κίνηση ανάμεσα στα κράτη μέλη της Ευρωπαϊκής Ένωσης ύστερα από την άφιξή του στην Ευρώπη, θα προχωρούσε έχοντας μεγαλύτερη κατανόηση.

Ο ηγέτης μας πήγε στη Ρωσία στις 16 Ιανουαρίου. Σχεδίαζε να επιστρέψει στην Ευρώπη¹, ύστερα από μία σύντομη παραμονή στη Ρωσία, και να πάει στην Ολλανδία. Ήθελε να προσφύγει στο Διεθνές Δικαστήριο για να καταγγείλει τη γενοκτονία που διεξήγαγε το τουρκικό κράτος στο Κουρδιστάν. Ήθελε να αποκαλύψει την πραγματική φύση του τουρκικού κράτους. Η προσπάθειά του ήταν συνεχής. Μέχρι τις 29 Ιανουαρίου του 1999, ο ηγέτης μας έμεινε στη Μόσχα.

¹ ΣτΜ: Ευρωπαϊκή Ένωση

Στις 29 Ιανουαρίου, ο ηγέτης μας έφυγε για την Αθήνα με σκοπό να ξαναγυρίσει στην Ευρώπη. Αρχισαν διαπραγματεύσεις με τις αρχές στην Αθήνα. Όπως μπορείτε να μαντέψετε, οι συνομιλίες αυτές έγιναν αρχικά με τον Έλληνα πρωθυπουργό Σημίτη, τον Υπουργό Εξωτερικών Πάγκαλο, τον Υπουργό Εσωτερικών Παπαδόπουλο, τον Υπουργό Δημοσίας Τάξεως και τον Αρχηγό της Υπηρεσίας Πληροφοριών. Δεδομένων αυτών και άλλων διαπραγματεύσεων που έγιναν εν γνώσει αυτών των ανθρώπων, βασιζόμενοι στη μακρά εργασίας μας στην Αθήνα, θεωρήσαμε ότι μπορούσαν να βοηθήσουν τις διεθνείς σχέσεις για την προώθηση του δικαιώματος αυτοδιάθεσης των Κούρδων.

Θα ήθελα να τονίσω ότι δεν κατηγορώ την ελληνική κυβέρνηση στο σύνολό της, αλλά κατονομάζω μόνο ορισμένα πρόσωπα που συμμετείχαν σ' αυτή τη διεθνή συνωμοσία. Εντούτοις, για μας, καθώς ο χρόνος περνάει, καθώς ξετυλίγονται τα γεγονότα, οι πληροφορίες για την άμεση συμμετοχή αυτών των ατόμων στη συνωμοσία με αιχμή του δόρατος την Τουρκία, τη CIA και τη MOSSAD, και την παροχή πληροφοριών στους παραπάνω, γίνονται όλο και πιο ξεκάθαρες.

Μέχρι τις 30 Ιανουαρίου, οι αρχές έδιναν υποσχέσεις, ως συνήθως, για την παροχή «εγγυήσεων» στον ηγέτη μας. Ήταν πάντοτε θετικοί. Έλεγαν ότι μπορούσαν να κάνουν πολλά πράγματα αλλά ότι χρειαζόντουσαν χρόνο. Έλεγαν, π.χ., ότι θα κινητοποιήσουν την παγκόσμια κοινή γνώμη και την Ευρωπαϊκή Ένωση. Με βάση αυτές τις εγγυήσεις από αυτούς τους ελληνικούς κύκλους, ο ηγέτης μας αποφάσισε να πάει και να μείνει για ορισμένη περίοδο σε μία άλλη ευρωπαϊκή χώρα. Έπειτα, θα γύρναγε στην Ιταλία, την Ελλάδα ή την Ολλανδία απ' αυτό το προσωρινό καταφύγιο για να συνεχίσει την αποστολή του στην Ευρώπη.

Οι ελληνικές αρχές, η ελληνική κυβέρνηση έδωσαν άλλη μια υπόσχεση: να δεχτούν την αίτηση ασύλου του αρχηγού μας στην Ελλάδα, αλλά έλεγαν ότι χρειαζόνταν κάποιο χρόνο γι' αυτό, μπορεί και μικρό.

Πετάξαμε στο Μινσκ με το αεροπλάνο που παραχώρησαν οι ελληνικές αρχές. Ένα άλλο αεροπλάνο έπρεπε να πάρει τον ηγέτη μας και τους συντρόφους του από αυτό το αεροδρόμιο και να μας μεταφέρει στη Χάγη. Εκατοντάδες Κούρδοι μαζεύτηκαν στο αεροδρόμιο την ημέρα που ο ηγέτης μας αναμενόταν στη Χάγη, μια μέρα που οι φίλοι μας, οι πατριώτες και ο λαός μας θα θυμούνται. Παρόλα αυτά, όταν φτάσαμε στο Μινσκ, είδαμε ότι δεν υπήρχε κάποιο αεροπλάνο να μας περιμένει.

Περιμέναμε στο αεροδρόμιο για επτά ώρες. Μας έκαναν να περιμένουμε τόσο πολύ σε ένα αεροπλάνο χωρίς κλιματισμό, με θερμοκρασία 20 υπό το μηδέν. Οι συνωμότες και οι συνεργάτες τους ήθελαν να μας αναγκάσουν να βγούμε από το αεροπλάνο στην αίθουσα επιβατών του αεροδρομίου.

Θα ήθελα να αποκαλύψω στο λαό μας και τη διεθνή κοινότητα και αυτή την πληροφορία ακόμη: το πλήρωμα του αεροσκάφους έλαβε μία διαταγή κατά τη διάρκεια αυτής της αναμονής. Προερχόταν κατευθείαν από το γραφείο του Πάγκαλου. Φυσικά, ο Σημίτης είναι που δίνει τις εντολές. Ήθελε να μας παρατήρει το πλήρωμα εκεί και να επιστρέψει. Είχαν κλείσει όλες τις πόρτες εκτός από μία. Πρέπει να ήταν μέρος της συμφωνίας.

Το γεγονός ότι το αεροπλάνο για τη Χάγη δεν ήταν εκεί δείχνει το εξής: οι ελληνικές αρχές συνεργαζόντουσαν στενά με τη CIA, τη MOSSAD και το τουρκικό κράτος. Αρνηθήκαμε να βγούμε έξω. Έτσι αναγκάστηκαν να μας γυρίσουν στην Αθήνα.

Προσγειωθήκαμε στην Αθήνα στις 31 Ιανουαρίου του 1999. Εσπευσμένα μας επιβίβασαν για το νησί της Κέρκυρας και μας εγκατέστησαν εκεί. Άρχισαν οι συναντήσεις... Ήθελαν από τον ηγέτη μας να φύγει. Από την άλλη φοβόντουσαν να τον απελάσουν ανοικτά ή να τον εγκαταλείψουν στη θέα όλων. Φοβόντουσαν την αντίδραση του ίδιου τους του λαού. Φοβόντουσαν την ισχυρή φιλία και την κοινή μοίρα μεταξύ του ελληνικού και του κουρδικού λαού. Καθώς ήταν υποχρεωμένοι να δουλέψουν με πρόγραμμα (πιο σχολαστικά), ξανάρχισαν τις συναντήσεις για άλλη μια φορά. Ο Πάγκαλος έστειλε ένα μήνυμα στον ηγέτη μας ότι θα τον συναντούσε προσωπικά. Ότι θα τον περίμενε σε ένα ορισμένο μέρος. Είπε ότι ήταν έτοιμος να εφαρμόσει αυτά που ορίζει το διεθνές δίκαιο και θα ακολουθούσε τις νόμιμες διαδικασίες. Έλεγε: *«Καλώς ήρθατε. Χαίρομαι πολύ που θα σας δω, να σας υποδεχτώ στην Ελλάδα εν ονόματι των Ελλήνων»*.

Αυτό που έγινε ήταν το εξής: αντί αυτού, έστειλε τον Αρχηγό της Υπηρεσίας Πληροφοριών, το Σταυρακάκη. Η ανειλικρίνεια και η επιπολαιότητα αυτού του ατόμου ήταν έκδηλες. Ύστερα από ώρες συζητήσεων, για άλλη μία φορά ο Πρόεδρος Οτζαλάν προοριζόταν να σταλεί για περιορισμένο χρονικό διάστημα σε κάποιο μέρος. Και ύστερα από λίγο, θα ξαναγινόταν δεκτός στην Ελλάδα όταν φυσικά είχε προετοιμαστεί το έδαφος. Αυτή ήταν η εγγύηση του Σημίτη και του Πάγκαλου, την οποία και μεταβιβάσαμε στον ηγέτη μας. Για άλλη μια φορά, οι προετοιμασίες για μία πτήση άρχισαν στην Κέρκυρα.

Πηγαίνοντας προς το αεροπλάνο είχαμε ένα «ατύχημα». Το φτερό του αεροπλάνου ξαφνικά εμβόλισε το παρμπρίζ του στρατιωτικού οχήματος που μας

πήγαινε σε αυτό και παραλίγο να σκοτώσει τον ηγέτη μας, που καθόταν στη μπροστινή σειρά. Νομίζω ότι αυτό έγινε επίτηδες, ήταν προσχεδιασμένο. Ήθελαν να εξοντώσουν τον ηγέτη μας σε ένα «ατύχημα» σαν αυτό, καθώς είχαν αποτύχει να τον παραδώσουν στην Εθνική Υπηρεσία Πληροφοριών της Τουρκίας². Ο Σημίτης και ο Πάγκαλος είναι άμεσα υπεύθυνοι γι' αυτό το ατύχημα.

Μερικοί από τους έμπιστους και τους φίλους μας που ήταν μαζί με τον Πρόεδρο τραυματίστηκαν στο πρόσωπο και τα χέρια τους. Μόλις και κατορθώσαμε να βγάλουμε το ηγέτη μας έξω από το αμάξι.

Για άλλη μια φορά, έπρεπε να περιμένουμε για ένα άλλο αεροπλάνο. Όταν ήρθε το αεροπλάνο, δεν ξέραμε ακριβώς πού θα πάμε. Είχε ακουστεί μόνο για Αφρική, αλλά δεν είχαμε ιδέα για το σε ποια χώρα της Αφρικής πηγαίναμε. Το αεροπλάνο τελικά ήταν έτοιμο. Ένα νέο ταξίδι άρχισε για μας.

Το αεροπλάνο προσγειώθηκε στο Ναϊρόμπι της Κένυας την 1^η Φεβρουαρίου 1999. Ούτε ο ηγέτης μας ήξερε ότι θα προσγειωθούμε εκεί. Νομίζω ότι η κυρίαρχη σκέψη (η πιο πιθανή υπόθεση) ήταν ότι ο ηγέτης μας θα έμενε στη Νότιο Αφρική, σε αυτή τη νέα φάση αναμονής. Οι σκέψεις μας επικεντρωνόντουσαν στη Νότιο Αφρική. Αλλά δυστυχώς, όπως απαιτούσε το σχέδιό τους, το αεροπλάνο σταμάτησε στην Κένυα.

Μας πήγαν στην οικία του Έλληνα πρέσβη και μέχρι την τελευταία στιγμή μείναμε σε αυτό το σπίτι. Στον ηγέτη μας είπαν το εξής: *«Θα μείνετε εδώ για δύο μήνες. Δεν θα έχετε προβλήματα εδώ. Ύστερα από δύο μήνες, όταν ολοκληρώσουμε τις ετοιμασίες, μπορείτε να πάτε στη Νότιο Αφρική. Γιατί η Νότιος Αφρική βλέπει ζεστά αυτό το ζήτημα. Το κυνηγάμε το ζήτημα οι ίδιοι. Οι συνομιλίες μεταξύ Νοτίου Αφρικής και Ελλάδας συνεχίζονται. Ύστερα από λίγο, αφού κανονίσουμε τη διαμονή σας, θα γίνει το πέρασμά σας εκεί»*.

Παρόλα αυτά, υπήρχε ένα τεράστιο χάσμα ανάμεσα σε αυτά που λέγονταν και σε αυτά που γίνονταν. Τη δεύτερη μέρα από την άφιξή μας στο Ναϊρόμπι, οι Έλληνες κρατικοί αξιωματούχοι ενέτειναν τις πιέσεις στον πρέσβη. Του ζητούσαν ένα μόνο πράγμα: αμέσως να απομακρύνει τον ηγέτη μας από την πρεσβευτική κατοικία και να τον βάλει σε ένα άλλο μέρος. Για λόγους ασφαλείας, πρότειναν να μείνει σε μία εκκλησία ή σε ένα αγρόκτημα, καθώς κανένας δεν θα υποψιαζόταν κάτι μέχρι την αναχώρησή του. Ενώ στην πρεσβευτική κατοικία θα τραβούσε την προσοχή.

² MIT

Προσεκτικά και με μεγάλη διορατικότητα, ο ηγέτης του κόμματός μας ανέλυσε αυτή την φαινομενικά λογική πρόταση και αποφάσισε να μην εγκαταλείψει το μέρος. Φυσικά οι MIT, CIA, MOSSAD προετοιμάζονταν καθ' όλη αυτή την περίοδο, καθώς καταλαβαίνουμε τώρα από την εξέλιξη των γεγονότων. Με τους πράκτορές τους που είχαν σταλεί στην Κένυα πολύ πριν την άφιξή μας, το σπίτι που ήμασταν, η γειτονιά και η ελληνική Πρεσβεία τελούσαν υπό πλήρη παρακολούθηση. Υπήρχε βιντεοσκοπήση και φωτογράφιση του χώρου συνέχεια.

Φυσικά δεν ήμασταν απόλυτα σίγουροι γι' αυτό, ωστόσο το μαντεύαμε. Και αναρωτιόμασταν πώς θα τελείωναν όλα αυτά. Είχαμε φτάσει άραγε στο τέλος του ταξιδιού μας; αναρωτιόμασταν.

Συγκεντρωθήκαμε σε αυτά που θα μπορούσαν να γίνουν. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, ο ηγέτης μας συναντήθηκε με τον Ιταλό δικηγόρο του. Τον συνάντησε εδώ³ και ο Έλληνας δικηγόρος του, ο οποίος συνέταξε άλλη μία αίτηση χορήγησης ασύλου από την Ελλάδα. Κατά τη διάρκεια αυτού του διαστήματος, παρατηρήσαμε ότι και τον Ιταλό και τον Έλληνα δικηγόρο τους σταμάτησαν στο αεροδρόμιο. Έτσι, από την πρώτη μέρα, ξέραμε πολύ καλά το εξής γεγονός: ότι γνώριζαν πού ήμασταν. Ο ηγέτης μας είπε: «*Ξέρουν πού είμαστε, γιατί μένουν τόσο ήσυχτοι*». Υποθέσαμε, λίγο-πολύ, ότι παρέμεναν ήσυχτοι λόγω των διαπραγματεύσεων που είχε αρχίσει η Ελλάδα τότε.

Παρόλα αυτά, αυτό δεν ίσχυε και μπορούμε να το καταλάβουμε τώρα, γιατί οι απαγωγείς προετοιμαζόντουσαν σε διάφορα επίπεδα. Παρόλο που η περασμένη εβδομάδα μέχρι την Παρασκευή⁴ ήταν περίοδος διαβουλεύσεων, τις επόμενες μέρες οι πιέσεις εντάθηκαν πάρα πολύ. Είχαμε μπει σε μια πολύ σκληρή περίοδο.

Την Παρασκευή, οι κενυατικές αρχές κάλεσαν τον Πρέσβη στο γραφείο τους. Ο Πρέσβης ισχυρίστηκε ότι ήταν άρρωστος και ότι δεν μπορούσε να πάει να τους δει εκείνη τη μέρα. Έτσι το καθυστέρησε μέχρι τη Δευτέρα. Αλλά ξέραμε για τις εξελίξεις έξω, από αυτά που ακούγαμε εδώ κι εκεί. Κάτι πρέπει να συνέβαινε μέσα στην Πρεσβεία, είχαν ξεσπάσει μεγάλες διαφωνίες ανάμεσα στο προσωπικό, σε τηλεφωνικές συνομιλίες. Αισθανθήκαμε τον κίνδυνο μεγαλύτερο εκείνες τις στιγμές. Δώσαμε αυτή την πληροφορία στον ηγέτη μας.

Ήταν φανερό ότι τέσσερις Έλληνες αστυνομικοί είχαν φτάσει στο Ναϊρόμπι από το Υπουργείο Εξωτερικών με εντολή του Πάγκαλου -φαινομενικά για να παράσχουν μεγαλύτερη ασφάλεια, αλλά στην πραγματικότητα με την αποστολή

³ στην Κένυα

⁴ 12 Φεβρουαρίου 1999

να αναισθητοποιήσουν και να απαγάγουν τον ηγέτη μας. Ο ηγέτης μας συναντήθηκε με αυτούς. Απαρίθμησε τα αρνητικά αποτελέσματα μιας τέτοιας προσπάθειας. Απαίτησε να σταματήσει αμέσως αυτή η προσπάθεια⁵, καθώς θα έσπερνε ατέλειωτη εκθρόνηση ανάμεσα στους λαούς μας. Τους κάλεσε να γίνουν περισσότερο λογικοί και να δείξουν μεγαλύτερη ευαισθησία.

Μόλις αποκαλύφθηκε η συνωμοσία, ο Πάγκαλος αναγκάστηκε να ανακαλέσει τους αστυνομικούς. Συναντηθήκαμε με αυτούς τους αστυνομικούς εδώ μέσω των έμπιστών μας. Προσωπικά δεν ήξεραν για τον ακριβή σκοπό της αποστολής τους. Είπαν ότι «*ποτέ δε θα σκεφτόντουσαν να προδώσουν το λαό τους και τον κουρδικό λαό*». Αναχώρησαν γρήγορα. Νομίζω ότι κρατήθηκαν στο αεροδρόμιο του Ναϊρόμπι για 24 ώρες.

Το Σάββατο και την Κυριακή περάσαμε πράγματι πολύ δύσκολες ώρες με τον ηγέτη μας. Νομίζω ότι ήταν Κυριακή απόγευμα όταν οι αξιωματούχοι ήρθαν πάλι και είπαν ότι τα πράγματα είχαν ομαλοποιηθεί· ότι ο Πάγκαλος έστειλε μήνυμα και είπε ότι θα κάνει ό,τι απαιτεί η διεθνής νομοθεσία, προσθέτοντας ένα ακόμη ψέμα στα προηγούμενα.

Η Δευτέρα, 15 Φλεβάρη 1999, ήταν μια μαύρη μέρα για εμάς, τους Κούρδους της Τουρκίας, για ολόκληρο το κουρδικό έθνος, για τους Έλληνες -όπως παραδέχτηκαν- και για την ανθρωπότητα. Ο Έλληνας Πρέσβης συναντήθηκε με τους Κενυάτες αξιωματούχους το πρωί και γύρισε πίσω γεμάτος υποσχέσεις. Η ελληνική Κυβέρνηση έπαιξε εξέχοντα ρόλο στην παρουσίαση αυτών των υποσχέσεων. Μας είπαν ότι αυτοί⁶ συναντήθηκαν μεταξύ τους νωρίτερα και αποφάσισαν να στείλουν τον Πρόεδρο του κόμματός μας σε μία ευρωπαϊκή χώρα της προτίμησής του. Και είπαν ότι οι προετοιμασίες είχαν αρχίσει. Αρκετά ενδιαφέρον ήταν το γεγονός πως μας είπαν ότι θα άφηναν τον Πρέσβη να έρθει μαζί μας, ως εγγύηση για την ασφάλειά μας.

Την ίδια μέρα, μας είπαν ότι όλα ήταν έτοιμα και θα φεύγαμε στις 5.30μμ και ότι το αεροπλάνο μάς περίμενε στο αεροδρόμιο. Καθώς δύο από εμάς ήταν μακριά από την κατοικία, ο Πρόεδρος μας αρνήθηκε να φύγει μέχρι να γυρίσουμε πίσω και τους είπε να περιμένουν λίγο.

Όταν γυρίσαμε πίσω, είδαμε ότι η αστυνομία του Ναϊρόμπι και μονάδες των Υπηρεσιών Πληροφοριών του Υπουργείου Εξωτερικών της Κένυα περίμεναν μέσα σε πέντε αμάξια έξω από την πρεσβευτική κατοικία. Ο Πρόεδρος μας ήταν έτοιμος. Μας είπε να ετοιμαστούμε γιατί έπρεπε να φύγουμε αμέσως. Είχαμε μια

⁵ το σχέδιο απαγωγής

⁶ οι Έλληνες αξιωματούχοι

σοβαρή διαφωνία εδώ. Θέλαμε να τους πούμε, στην κενυατική αστυνομία και τις ομάδες της Υπηρεσίας Πληροφοριών, ότι δεν θα φεύγαμε. Τους είπαμε ότι δε θέλαμε να πέσουμε σ' αυτή την παγίδα και ότι δεν ξέραμε πού μας πηγαίνανε. Τους είπαμε ότι δεν εμπιστευόμασταν την όλη κατάσταση.

Θα σας εξηγήσω γιατί το είπαμε αυτό. Είχαμε μιλήσει στο τηλέφωνο με έναν Έλληνα, δήθεν φίλο, που έκανε κάποια δουλειά για τον Πρόεδρό μας, λίγο πριν γυρίσουμε στην πρεσβευτική κατοικία. Ο δήθεν φίλος μάζ είπε ότι όλα ήταν έτοιμα, ότι δεν έπρεπε να ανησυχούμε για τίποτα, ότι μπορούσαμε να φύγουμε σήμερα. Η συμπεριφορά του, οι σκληρές φωνές που ακούγαμε πίσω του να του λένε τι θα πει, μάλλον μας ανησούχησαν. Του είπαμε να έρθει σε επαφή με τους αξιωματούχους αμέσως, ότι δεν θα αφήναμε την κατοικία και ότι δεν θέλαμε να πέσουμε στην παγίδα που μας είχαν στήσει αυτοί οι αξιωματούχοι.

Κλείσαμε τα τηλέφωνα και γυρίσαμε σπίτι. Παρόλα αυτά, είχαμε συγκεντρώσει κάποιες πληροφορίες που επιβεβαίωναν του φόβους μας. Καθώς όμως δεν ήμασταν πολύ σίγουροι και μας έλειπαν οι απαραίτητες πηγές, δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα.

Αυτή ακριβώς ήταν η κατάσταση μέσα στο σπίτι. Είπαμε στις κενυατικές αρχές ότι δε θα φεύγαμε από το σπίτι. Ο αρχηγός του κόμματός μας μάζ έλεγε ότι μας είχαν δοθεί οι εγγυήσεις, ότι δεν πρέπει να είμαστε πολύ συναισθηματικοί πάνω σε αυτό το ζήτημα και ότι έπρεπε να φύγουμε από το σπίτι. Εμείς επιμείναμε πολύ να μη φύγουμε, λογομαχούσαμε για περισσότερο από μισή ώρα.

Θέλαμε να πάει στο αυτοκίνητο του Έλληνα Πρέσβη. Σε μεγάλο βαθμό, ο Έλληνας Πρέσβης συμφωνούσε μαζί μας. Όπως είναι γνωστό, το αυτοκίνητο του Πρέσβη, όπως και το σπίτι του, έχουν ασυλία. Ο κ.Οτζαλάν επίσης θα είχε μια μικρή ευκαιρία, όσο ήταν μέσα σε αυτό το αυτοκίνητο να ξεφύγει. Δεν μπορεί να πει κανείς ότι θα είχε 100% την ευκαιρία, αλλά κάποια πιθανότητα θα είχε, λόγω της διπλωματικής ασυλίας. Επίσης, μέσα σε ένα αυτοκίνητο πρέσβη, μπορούσε να κινηθεί κανείς ευκολότερα.

Συνειδητοποιήσαμε τότε ότι οι Κενυάτες δεν θα άφηναν με τίποτα τον ηγέτη του κόμματός μας να πάει στο αυτοκίνητο του Πρέσβη. Είπαν ότι είχαν ετοιμάσει ένα ειδικό αυτοκίνητο και ότι θα ήταν ασφαλέστερο να ταξιδέψει σε αυτό το αμάξι. Ο Έλληνας Πρέσβης τούς αντιστάθηκε για πολλή ώρα. Εντούτοις, στο τέλος επικράτησε η άποψη των Κενυατών, οι οποίοι είπαν ότι έπρεπε να πάρουν τον ηγέτη μας στο δικό τους αμάξι και ότι αυτή ήταν η συμφωνία με την ελληνική κυβέρνηση.

Πήγαμε προς το ίδιο αμάξι και θελήσαμε να επιβιβαστούμε μαζί με τον ηγέτη μας. Δεν επέτρεψαν σε κανέναν από εμάς να επιβιβαστεί μαζί του. Είπαν ότι αυτή ήταν η συμφωνημένη απόφαση. Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ένα μήνυμα έφτασε από το γραφείο του Πάγκαλου. Είπε ότι θα μας μετέφεραν σε κάποια ευρωπαϊκή χώρα, με της οποίας την κυβέρνηση είχαν ήδη συζητήσει. Ότι δόθηκαν εγγυήσεις και ότι δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα. Μπορούσε να φύγει.

Ύστερα από αυτές τις εγγυήσεις, ο ηγέτης μας είπε ότι θα μπορούσαμε να ξεκινήσουμε το ταξίδι μας. Για να σας πω την αλήθεια, ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς το πώς αισθανόταν ο ηγέτης εκείνη τη στιγμή. Παρόλα αυτά, αφήστε με να πω το εξής: από τις παρατηρήσεις μας και από την ανάλυση της καταστάσεως και γνωρίζοντας τον ηγέτη, μπορούσα να δω ότι είχε καταλάβει το πώς θα εξελισσότουσαν τα πράγματα. Του είπαμε ότι αυτό το ταξίδι μπορούσε να καταλήξει στην Άγκυρα, ότι μπορούσε να ήταν μια συνωμοσία. Είπε και ο ίδιος προσωπικά ότι αυτό ήταν το τελευταίο βήμα της συνωμοσίας. Η γνώμη μας ήταν ότι τη στιγμή που αφήναμε το κτίριο, το ταξίδι του Προέδρου μπορούσε να καταλήξει στην Άγκυρα, ότι δεν έπρεπε ποτέ να φύγουμε. Ο ηγέτης είπε το εξής: *«Ακόμα και να μείνουμε, αν αυτοί οι συνωμότες έχουν ένα τέτοιο σχέδιο, όπως μας είπαν και αυτοί οι τύποι, Κενυάτες και Έλληνες, θα μας αποτελειώσουν απόψε. Θα το κάνουν οπωσδήποτε».*

Με διορατικότητα, ο ηγέτης είχε δει στην πραγματικότητα όλες τις εξελίξεις που θα ακολουθούσαν. Ο Πρόεδρος μας είχε καταλάβει πολύ καλά την παγίδα που οι Έλληνες αξιωματούχοι, όπως ο Σημίτης και ο Πάγκαλος και μερικοί άλλοι, του είχαν στήσει και τι σήμαιναν οι εγγυήσεις που δόθηκαν, όπως και γιατί ο Σημίτης και ο Πάγκαλος προσπαθούσαν να μας καθησυχάσουν με απευθείας τηλεφωνήματα και μας έλεγαν ότι όλα ήταν εντάξει. Ο ηγέτης τον είχε λύσει αυτό το γρίφο. Γι'αυτό και προσπαθούσε συνεχώς να καθησυχάσει εμάς τους τέσσερις που διαμαρτυρόμασταν και προσπαθούσαμε συνεχώς να τον αποτρέψουμε από το να φύγει. Προσπαθούσε για περισσότερο από μία ώρα να μας καθησυχάσει. Ήξερε τι γινόταν.

Επειδή είχαμε μείνει μαζί του για μέρες, συνέχεια αναρωτιόμασταν μήπως αυτό ήταν το τελευταίο στάδιο της συνωμοσίας. Καθώς περνούσε ο καιρός, οι δυνάμεις που είχαν εμπλακεί στη συνωμοσία άρχισαν να κάνουν όλο και πιο φανερή την παρουσία τους. Ήταν κάτι, βέβαια, που όλοι μας απευχόμασταν.

Πριν την αναχώρηση, μας είπαν ότι θα πηγαίναμε σε κονβόι, αν και κανένας από εμάς δεν το πολυπίστεψε. Μόλις ο ηγέτης ανέβηκε στο αμάξι, πριν

μπορέσουμε εμείς να μπούμε στο δικό μας, επιτάχυναν και όλα τα αυτοκίνητα απομακρύνθηκαν το ένα από το άλλο.

Όταν το αμάξι μας έφτασε στο αεροδρόμιο, είδαμε τον ηγέτη στο αμάξι του. Πήγαμε πίσω απ'το αυτοκίνητό του και σταματήσαμε μπροστά από μία πόρτα που έγραφε αστυνομία. Ξαφνικά, αστυνομικοί άρχισαν να τρέχουν προς το μέρος μας από όλες τις κατευθύνσεις. Περικύκλωσαν το αυτοκίνητο του ηγέτη μας, του άλλαξαν κατεύθυνση και κάθηκε από το οπτικό μας πεδίο.

Εμείς δεν μπορούσαμε να βγούμε από το δικό μας αμάξι, ούτε να κινηθούμε, γιατί το μέρος ήταν γεμάτο αστυνομικούς. Εντωμεταξύ, είχαν παρατήσει το αυτοκίνητο του Πρέσβη κάπου αλλού. Αυτό ήταν ένας ελιγμός για να μας διασκορπίσουν ώστε για πολλή ώρα να μην μπορούμε να βρεθούμε και να συνεννοηθούμε. Εντούτοις, τρέξαμε προς τα εκεί που είχαμε δει τον ηγέτη μας για τελευταία φορά. Αλλά ήταν πολύ αργά. Δεν φαινόταν πουθενά.

Με τον Πρέσβη γυρίσαμε εκεί που είχαμε αφήσει τους φίλους μας. Ο Πρέσβης καλούσε με το τηλέφωνο και προσπαθούσε να έρθει σε επαφή με διάφορους κύκλους, αλλά είναι αρκετά ενδιαφέρον το ότι δεν μπορούσε να βρει κανέναν. Μόνο μια φορά μπόρεσε και μίλησε με τον Πάγκαλο. Μείναμε κοντά του και ακούγαμε, προσπαθώντας να καταλάβουμε. Ο Πάγκαλος τον διέταξε να αφήσει αυτούς που ήταν γύρω του -δηλαδή εμάς- εκεί στο αεροδρόμιο και να εξαφανιστεί. Ο Πρέσβης δε μας εγκατέλειψε. Μείναμε εκεί για λίγο και προσπαθήσαμε να μάθουμε τι είχε γίνει. Έπειτα, γυρίσαμε στην Πρεσβεία.

Αυτοί που συμμετείχαν σε αυτή τη διεθνή συνωμοσία εναντίον του ηγέτη του κόμματός μας, συνεργαζόμενοι με το Ισραήλ, τη MOSSAD, τη CIA και την Κένυα ήθελαν, αφού έστειλαν τον αρχηγό μας στην Τουρκία, να μας εξολοθρεύσουν όλους, ώστε να μην υπάρχουν αυτόπτες μάρτυρες. Ήθελαν να μας αφήσουν και τους τέσσερις στο έλεος της κενυατικής αστυνομίας ή στη Μαφία ή σε όποιες άλλες δυνάμεις για να καλύψουν αυτό που συνέβη μέσα σε πλήρες μυστήριο και σιωπή. Αλλά απέτυχαν.

Ένας από τους αστυνομικούς που γύρισαν στην Ελλάδα έκανε δημόσια δήλωση αμέσως μόλις επέστρεψε. Είπε ότι στάλθηκε στην Κένυα από την κυβέρνησή του με εντολή να αναισθητοποιήσει τον Οτζαλάν και να τον παρατήσει σε ένα μέρος από όπου θα ερχόταν να τον μαζέψει η Τουρκική Υπηρεσία Πληροφοριών. Είπε ότι ντρεπόταν να πάρει μέρος σε μια τέτοιου είδους απαγωγή και ότι δεν ήταν προδότης. Δε θα πρόδιδε ούτε τους Κούρδους, ούτε το δικό του λαό. Αυτός (ο Έλληνας αστυνομικός) ανήκε στις μυστικές υπηρεσίες και συνόδευε τον Οτζαλάν για πολύ καιρό τώρα. Κανείς δεν ήθελε να συμμετάσχει σε

αυτό το παιγνίδι των -όπως τους αποκαλώ εγώ- τμημάτων της GLADIO, Πάγκαλου, Σημίτη. Ο Πάγκαλος και μερικοί στην κυβέρνηση είναι με τη GLADIO που εκτελεί τέτοιου είδους διεθνείς επιχειρήσεις.

Ο ηγέτης μας απήχθη με αυτόν τον τρόπο και παραδόθηκε στο τουρκικό κράτος. Είναι ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε ότι, ακόμη και κατά τη διάρκεια αυτών των εξελίξεων, ο Πάγκαλος συνεχώς προσπαθούσε να εξολοθρεύσει τους αυτόπτες μάρτυρες και να τους εμποδίσει να έρθουν στην Ελλάδα. Όλα τα μηνύματα του Πάγκαλου, οι οδηγίες του στις αρχές της πρεσβείας, από όσο μπορούμε να καταλάβουμε από την κατάσταση, ήταν στην κατεύθυνση του να εξαφανίσουν τους αυτόπτες μάρτυρες, όπως εμάς. Το ακούσαμε αυτό, το νιώσαμε γύρω μας. Με οποιοδήποτε κόστος, ο Πάγκαλος θέλει να μας εξαλείψει και να μη μας στείλει πουθενά. Γιατί οι αυτόπτες μάρτυρες έχουν να πουν πολλά.

Ο Έλληνας πρέσβης εδώ ετοιμάζεται να φύγει, η κενυατική κυβέρνηση ασκεί συνεχώς πίεση για να τον αναγκάσει να φύγει. Αυτοί που συμμετείχαν σε αυτή τη συνωμοσία πρέπει να καταδικαστούν από τον ελληνικό λαό και την παγκόσμια κοινή γνώμη.

Οι λαοί μας πρέπει να ξέρουν αυτές τις λεπτομέρειες. Εντούτοις, η γνώση αυτών των γεγονότων δεν πρέπει ποτέ να οδηγήσει στη βία. Αυτό πρέπει να το λάβουμε υπόψιν μας. Οι τελευταίες συζητήσεις, οι τελευταίες απόψεις του ηγέτη μας ήταν να μετατρέψει το PKK, να μετατρέψει τον Εθνικό Απελευθερωτικό Αγώνα του Κουρδιστάν, σε όλο του το μεγαλείο, με όλη του τη δύναμη σε ένα πολιτικό κίνημα. Όλες οι προσπάθειες ήταν σε αυτή την κατεύθυνση. Το τελευταίο ταξίδι ήταν να γίνει προς την Ολλανδία, να πάει στη δικαστήριο της Χάγης και, σε μια μεγάλη δίκη, να εκθέσει το τουρκικό κράτος, να εκθέσει τα εγκλήματα του τουρκικού κράτους, έστω και αν το ήξερε ότι αυτό το τελευταίο ταξίδι μπορούσε πολύ καλά να ήταν και το τελευταίο στάδιο όπου θα κατέληγε η διεθνής συνωμοσία.

Είχε μηνύματα προς τη Γερμανία. Ήθελε η γερμανική κυβέρνηση να σταματήσει την 15χρονη πολιτική της ποινικοποίησης εναντίον του λαού μας. Ήθελε η Ευρώπη να δει ότι οι ευρωπαϊκές προσπάθειες να βάλουν ταμπέλα στο PKK και να το διώκουν ως τρομοκρατική οργάνωση ήταν η αιτία της βίας. Η Γερμανία πρωτοστατούσε σε τέτοιες προσπάθειες και αυτή η Γερμανία πρέπει να αναθεωρήσει την πολιτική της, της ποινικοποίησης. Η Γερμανία οφείλει να είναι πιο ευαίσθητη, πιο επικοινωνιακή στα μηνύματά της προς το κίνημα.

Ο Πρόεδρος τις τελευταίες αυτές μέρες είχε πει ακόμη και τα εξής: *«Αφού η γερμανική κυβέρνηση θέλει να με δικάσει, αφού ισχυρίζεται ότι διαθέτει*

ενοχοποιητικά στοιχεία, θα πάμε στη Γερμανία. Θα θέλαμε να δούμε πώς θα μας δικάσει η γερμανική κυβέρνηση, πώς θα τελειώσει η δίκη. Θέλουμε να αποδείξουμε την αθωότητά μας, του λαού μας και του κόμματός μας».

Ο ηγέτης μας το έλεγε σοβαρά να πάει στη Γερμανία, να πάρει μέρος σε μια τέτοια δίκη, σε μια τέτοια ευκαιρία. Ερευνήσαμε πάνω σε αυτό. Μιλήσαμε για ώρες με τους δικηγόρους μας. Στείλαμε μηνύματα στους δικηγόρους μας στην Ολλανδία σχετικά με αυτό το ζήτημα. Ο ηγέτης μας ήταν έτοιμος για μια τέτοια δίκη, για μια τέτοια νομική διαδικασία, γιατί πίστευε ότι με αυτήν θα αποκαλυπτόταν όλη η αλήθεια. Ήταν σίγουρα έτοιμος γι'αυτό.

Ερώτηση MED-TV: Θα ήθελα να πάμε πίσω, στην τελευταία μέρα, την ημέρα που ο κ.Οιζαλάν απήχθη με αυτό το συνωμοτικό τρόπο από το τουρκικό κράτος. Είπατε ότι μιλήσατε με έναν φίλο και ότι ο φίλος σας είπε πως όλα ήταν εντάξει και ότι δεν υπήρχε τίποτε για να ανησυχείτε. Μπορείτε να μας πείτε, αν είναι δυνατόν, ποιος ήταν ο φίλος;

Απάντηση: Βέβαια, θα αποκαλύψουμε την ταυτότητα αυτών των «φίλων», αυτών των κύκλων που έλεγαν ότι ήταν φίλοι. Δεν ξέρω το επίθετό του, αλλά το όνομά του είναι Αντώνης. Ήταν ένας επιχειρηματίας. Ταξιδεύει με διπλωματικό διαβατήριο. Ασχολείται με το εμπόριο με αυτές τις χώρες. Πρέπει να απολογηθεί για τα πράγματα που μας είπε. Επίσης, πρέπει να βγει δημόσια και να πει στο λαό του αυτά που πραγματικά συνέβησαν. Πρέπει να πει στην παγκόσμια κοινή γνώμη πως συμμετείχε στην προδοσία. Υπάρχουν άλλοι που αρνήθηκαν να πάρουν μέρος σε αυτή την προδοσία. Έμειναν μαζί μας. Και έκαναν ό,τι μπορούσαν για να μη συμμετάσχουν. Ακόμα και αν τους κόστιζε τη ζωή τους, αρνήθηκαν να πάρουν μέρος σε αυτή την προδοσία.

Ερώτηση MED-TV: Κυρία Κιλίτς, η Κένυα είναι ένα μέρος όπου η MOSSAD και η CIA βρίσκονται παντού και κινούνται ελεύθερα. Ιδιαίτερα μετά τους βομβαρδισμούς του 1998 στην Κένυα, ακόμη περισσότερες μονάδες των μυστικών υπηρεσιών της Αμερικής εγκαταστάθηκαν εκεί. Οι ΗΠΑ έκαναν μια δημόσια δήλωση τελευταία, ότι δεν πήραν άμεσα ρόλο στην απαγωγή του κ.Οιζαλάν στην Τουρκία. Πώς εκτιμάτε το ρόλο των ΗΠΑ σε αυτή τη συνωμοσία; Αν δεν κάνω λάθος, οι ΗΠΑ και οι Έλληνες αξιωματούχοι είχαν συζητήσεις λίγες μέρες πριν ο Πρόεδρος του PKK πάει στην Κένυα. Τι έχετε να πείτε γι'αυτό το θέμα;

Απάντηση: Η κυβέρνηση των ΗΠΑ ισχυρίζεται ότι δεν είχε άμεσα ανάμειξη. Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια, αλλά υπήρχε έμμεση ανάμειξη μέσω της CIA. Οι ΗΠΑ αναγνωρίζουμε ότι συμμετείχαν με την κινητοποίηση μονάδων των μυστικών τους υπηρεσιών σε συνεργασία με την τουρκική κυβέρνηση. Οι ΗΠΑ είναι πραγματικά βαθιά κωμένες σε αυτό. Το Ισραήλ επίσης έχει αναμειχθεί σε αυτή την επιχείρηση. (Η Ελλάδα ή η Κένυα) βρίσκεται υπό τον έλεγχό τους. Και μέσω της συνεργασίας τους πέτυχε αυτό το σχέδιο. Θυμάμαι τις δηλώσεις του Υπουργού Τύπου και κυβερνητικού εκπροσώπου της Ελλάδας. Όλες στόχευαν στο να εκδιώξουν τον ηγέτη μας από την Πρεσβεία. Οι πιέσεις του Πάγκαλου γίνονταν όλο και πιο έντονες. Η κυβέρνηση Σημίτη είπε ψέματα ότι ο κ.Οτζαλάν άφησε την Πρεσβεία με δική του πρωτοβουλία. Αυτό είναι ψέμα. Διέδωσαν ένα τέτοιο ψέμα για να φανούν αθώοι στα μάτια της κοινής γνώμης. Αν χρειαστεί, το περιεχόμενο των συνομιλιών με τον κ.Οτζαλάν μπορεί να κοινοποιηθεί από αυτούς που συμμετείχαν σε αυτές. Υπάρχουν στοιχεία, αποδείξεις όσον αφορά αυτό. Υπάρχουν επίσης μαγνητοφωνημένες τηλεφωνικές συνομιλίες. Όταν όλα αυτά αποκαλυφθούν, ο κόσμος θα μπορέσει να μάθει την αλήθεια. Μερικά κράτη θα δουν πως εξαπατήθηκαν. Θα δουν πόσο άσκοπο, πόσο άδικο ήταν να μας εξαπατήσουν, να εξαπατήσουν τον κουρδικό λαό. Οι ελληνικές αρχές ισχυρίζονται ότι ο Πρόεδρος μας άφησε το οίκημα από μόνος του. Αυτό δεν είναι αλήθεια, προσπαθούν να καλύψουν την αλήθεια. Αυτή είναι η γνώμη μας.

Ερώτηση MED-TV: Υπάρχει κάτι που θα θέλατε να προσθέσετε;

Απάντηση: Και οι τρεις σύντροφοι εδώ θα θέλαμε να πούμε το εξής: ο ηγέτης μας μάς έδωσε τεράστιας σημασίας καθήκοντα. Πρέπει να δουλέψουμε πολύ σκληρά. Δεν πρέπει να προδώσουμε την εμπιστοσύνη που μας έδειξε, να χαραμίσουμε το μόχθο του να μας εκπαιδεύσει. Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε. Θα εντείνουμε τις εργασίες μας. Ήμασταν μαζί του συνέχεια και ο ηγέτης μας θα ζει μέσα μας για πάντα. Για το λαό μας, για τον Εθνικοαπελευθερωτικό μας αγώνα θα δώσουμε ό,τι έχουμε. Ξέρουμε τις απαιτήσεις του Προέδρου μας και τις είπαμε στους συντρόφους μας. Θα αγωνιστούμε για να φανούμε αντάξιοι αυτών των απαιτήσεων. Θα βάλουμε όλη τη δύναμή μας για να φανούμε αντάξιοι του λαού μας.

